

— Не се плаши!
 Азъ открихъ, че гласътъ му трепеше. За да прикрие това, той рече:
 — Не е самъ, мръсникътъ недни!
 — Мм... м! — изрѣмжа Вълканъ се размърда неспокойно.
 — А може и да е самъ... — подърли нѣкой.

Никои не му отговори. Тогава той опита:

— Кжде ли вие?
 — Сигурно, горе на чуката, надъ слото...

Азъ затворихъ очи и се помжчихъ а си го представя: застаналъ въ края скалитѣ, съ лице къмъ селото, гпиль съ преднитѣ си крака върху упчина камъни, протяга вратъ и вие...

— Да отиваме ли? — попита чичо побара пушката, за да се увѣри, че въ ржцетѣ му.

— А че... да отиваме.
 Единъ по единъ ние се измъкнахме.

Отгоре все още се носѣше жално, проточено виене, виенето на гладенъ, амотенъ вълкъ, който призовава своите диви брата на сборъ...

Раздѣлихме се на групи по двама-трима. Вълканъ и Маринъ отидоха наредъ, за да заобиколятъ вълка отзадъ. Бай Дамянъ, чичо Петко и още двама трѣгнаха налѣво, други трима — на дѣсно, а азъ, дѣдо Станчо и още единъ селянинъ останахме резерва.

Когато всички изчезнаха въ мрака на зимната нощ, почувствувахъ, че нещо стѣга сърдцето ми. Ами сега, ко излѣзатъ внезапно отъ нѣкжде три вълка, какво ще правимъ? Ъма го Вълканъ, нѣма го чичо, а на обривия старецъ не се довърявахъ. огледнахъ неговото дребно тѣло и ужасъ решихъ, че той себе си не могълъ да защити, та не мене. хъ чувалъ, че вълцитѣ нападатъ на

Иванъ Мартиновъ

ЛОВЪ НА ВЪЛЦИ 4)

глутници и още повече се уплашихъ. За успокоение, стиснахъ здраво тежката сопа, която бѣхъ взелъ съ себе си.

Полунощъ бѣ минала отдавна и утрото упорито настѣпваше. Звездитѣ бавно гаснѣха. Остроржбесгата луна току-що се бѣ скрила задъ върховетѣ на дърветата и тѣ се очертаваха на бледнѣщия фонъ на небото като странни, фантастични фигури.

Бѣ студено. Студътъ скърцаше подъ нашитѣ стѣпки. Напраздно ние се мжчехме да не вдигаме шумъ!

Вървѣхме мълчаливо по една козя пжтечка къмъ върха, а отгоре все течеше:

— Аууу... аууу... ау-ау...

До единъ храсгъ нѣщо мръдна. Отъ ужасъ щѣхъ да изпискамъ, но чухъ гласа на чичо:

— По-тихо, Ванко! Клекни, дяволе!

Като подкосенъ се хвърлихъ на земята.

— Виждашъ ли го?

— Не. Кжде е?

— Горе. Сега ще го видишъ. Ти само почакай...

Той искаше да го посочи, но горе се чу грѣмъ. После втори, трети... последва залпъ!

— Ура, следъ менъ! — завика чичо.

Ние се надигнахме и полетѣхме къмъ върха.

— Ува-ва-ва... дууу... ду-ду... ууу! — ревъше чичо воинствено и тичаше предъ насъ като смѣлъ пълководецъ въ решителенъ бой.

Но изведнажъ се спрѣ.

— Уа, та той не билъ самъ! Гледайте, гледайте... Та това било цѣла глутница!

Ние се спрѣхме до единъ дѣнеръ и заехме позиция.

— Единъ, два, три... петъ, шестъ... деветъ... десетъ... точно десетъ... А този тамъ е водачътъ!

— Фу, колко е едѣръ, дяволъ да го вземе!

— Той ли виеше така? Огънь въ гърлото му! — прекръсти се дѣдо Станчо.

— Той, ами... събира ги!

На самия върхъ горе, между камънитѣ и покрититѣ съ снѣгъ трѣне и бурени, бѣха застанали около десетина вълка. Почувствуваха миризмата на хора, тѣ се въртѣха на разни страни и търсѣха начинъ да се измъкнатъ. Между тѣхъ — водачътъ, изплезилъ червенъ езикъ, гледа свирепо, а очитѣ му — свѣтятъ. Вълцитѣ разбираха опасността и ставаха все по-негърпеливи. Тѣ ту се събираха вкупомъ, допирайки муцуни, сякашъ се съветваха, какво да правятъ, ту се прѣскаха на разни страни.

Това трая само нѣколко минути.

Отгоре се носѣше страшния гласъ на Вълкана:
 — Е-хей, нападайте, бре хора!
 Ние чухме викове. Загърмяха пушки отъ всички страни. Стреляхме и ние, но не се решавахме да напустнеме скривалището си. Чичо изпраздни три пжти пушката, напълни я и рече:

— Ти остани тукъ!

— Не, не ща. Страхъ ме е самъ. Искамъ съ васъ.

Вълцитѣ се бѣха разбѣгали. Горе останаха два-три. Единиятъ лежеше убитъ на еднатата си страна, окървавенъ и озжбенъ.

— Следъ менъ! — извика чичо, когато видѣ едрата фигура на Вълканъ да се мѣрка горе на хоризонта. — Дръжъ, Вълкане!

(Следва)

Златевъ сияеше. Той се радваше то дете на хилядата лева, които по ни отъ една редакция за нѣколко ри карикатури. Колко прагове бѣ прилѣл, за да търси да приематъ жжде рисункитѣ му! Най-последѣ, ѣбриха се хора да оценятъ таята му. Тѣ го поздравиха. И му доха червената банкнота, на която можеше да се нагледа, държеше я ржце и обрѣщаше ту отсамъ, ту отъкъ.

Почука се на вратата.

— Влѣзъ!

Но веднага Златевъ се ядоса защото изрече тая дума. На вратата показа хазайката му, а подиръ нея адвокатъ и сждията-изпълнителъ. Художникътъ побледнѣ. И една аль го завладѣ: какъ да скрие дарката.

— Заповѣдайте, влѣзте. Малко е ценно, но нищо. Знамъ, защо сте дошли. За съжаление, въ тоя моментъ не си пари нѣмамъ...

— Но кога ще имате най-последѣ?

— Времената сж лоши. Работа... Златевъ бѣ вече смачкалъ дарката въ ржката си, поелъ бѣ отъ вестникъ, осука нервно

Щастието на карикатуриста

хилядарката въ него и го хвърли въ коша до масата. Где ще се сети сждията да си пѣха носа въ коша за непотрѣбнитѣ хартии?

— Но въ най-скоро време — продължи художникътъ — ще мога да ви внеса сумата. Що е 1000 лева? За единъ художникъ това е нищожна сума. Една-две рисунки и толкозъ. А има вече почитатели на моя талантъ!...

Сждията го прекжсна.

— Оставете това; дайте да видимъ, дали нѣма нѣщо по-ценно да опишемъ.

— Има, какъ да нѣма? Ето кревата, шкафа, масата, стола... само че всичко е на хазайката.

— Да, то е всичко мое — потвърди хазайката.

— Нѣмате ли отгоре си нѣкаква скжпоценностъ?

— Ще имамъ, какъ нѣма да имамъ; но въ бждеше време, въ близко време; сега още не... Знайте, азъ просто скърбя, че е трѣбвало да се качватъ чакъ въ тоя тавански етажъ за такава малка сума; азъ самъ ще ви я донеса, вървайте ми...

Неканенитѣ гости си излѣзоха. Художникътъ ги изпрати до стълбитѣ. Отъ съседната стая изкочи единъ неговъ другаръ.

— Пакъ любезно посещение, а?

— Да, както виждашъ! Но добре ги смагнахъ! И Златевъ разказа историята съ хилядарката. И се смѣ отъ все сърдце.

— Хайде, сега да вземемъ паритѣ, да ги развалимъ, па най-първо да отидемъ въ гостилницата да се нахранимъ богато.

— И ти всичко ще платишъ?

— Разбира се.

Влѣзоха въ стаята. Хазайката бѣ използвала случая да почисти. Тя бѣ сбрала всички книжни кжсове отъ коша, хвърлила ги бѣше въ печката и тѣ горѣха.

Златевъ видя коша празенъ.

— Какво сте сторили, хазайке?

— Пометохъ, като всѣки день!

— Но въ коша имаше голѣма ценностъ, голѣма ценностъ!

— Че отъ где да знамъ?

Доста време трѣбваше после да се мине, докато другарътъ се убеди, че Златевъ не е полудѣлъ...